

Sygn. akt VI A Ca 785/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2015r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Małgorzata Kuracka

Sędziowie: SA Irena Piotrowska (spr.)

SO (del.) Mariusz Łodko

Protokolant: sekr. sądowy Agnieszka Pawłowska

po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

o ochronę konkurencji i nałożenie kary pieniężnej

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 14 lutego 2014 r.

sygn. akt XVII AmA 191/10

1. oddala apelację;

2. zasądza od Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na rzecz (...) w W. kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI A Ca 785/14

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 19 kwietnia 2010 r., numer (...), wydaną po przeprowadzeniu z urzędu postępowania antymonopolowego, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: Prezes Urzędu) uznał na podstawie art. 10 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. nr 50, poz. 331 z późn. zm.) za praktykę ograniczającą konkurencję i naruszającą zakaz, o którym mowa w art. 6 ust. 1 tej ustawy zawarcie przez (...) z siedzibą w W. porozumienia ograniczającego konkurencję na krajowym rynku świadczenia usług notarialnych – polegającego na przyjęciu w § 30 Kodeksu Etyki Zawodowej (...) (dalej: Kodeks Etyki), wprowadzonego w drodze uchwały (...) nr (...) z dnia 12 grudnia 1997 r. zasady, że notariuszowi wolno otworzyć kancelarię w budynku, w którym mieści się już inna kancelaria, jedynie pod warunkiem uzyskania zgody Rady Izby (...) – nakazał zaniechanie stosowania praktyki.

Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji konsumentów Prezes Urzędu nałożył w związku z tym na (...) w W. karę pieniężną w wysokości 35.114 zł, płatną do budżetu państwa z tytułu dopuszczenia się wskazanego naruszenia.

W odwołaniu od tej decyzji (...) zaskarżyła ją w całości, wnosząc o jej zmianę poprzez przyjęcie, że regulacja § 30 Kodeksu Etyki, wprowadzona w drodze uchwały (...) nr (...) z dnia 12 grudnia 1997 r., nie stanowiła praktyki ograniczającej konkurencji oraz o uchylenie nałożonej kary pieniężnej, względnie o uchylenie decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia. (...) zaskarżonej decyzji zarzuciła naruszenie:

1. art. 10 w związku z art. 6 ust. 1 i art. 4 pkt. 5 oraz art. 106 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez:

a. przyjęcie, że postanowienie § 30 Kodeksu Etyki stanowi porozumienie antykonkurencyjne w rozumieniu definicji legalnej zawartej w przepisach ustawy,

b. przyjęcie, że postanowienie § 30 Kodeksu Etyki podlega ocenie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, gdyż przekracza kompetencję wynikającą z celów ustanowienia samorządu zawodowego notariuszy,

c. brak przedstawienia w uzasadnieniu decyzji dowodu na istnienie celu i skutku praktyki o charakterze antykonkurencyjnym oraz naruszenia interesów konsumentów, co miałyby wynikać z istnienia regulacji § 30 Kodeksu Etyki,

d. wydanie decyzji, której przedmiot stanowi § 30 Kodeksu Etyki, posiadający od 13 marca 2010 r. nowe brzmienie wprowadzone uchwałą (...).

2. art. 7 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. k.p.a. (Dz. U. Nr 98, poz. 1071), zgodnie z którym w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności i podejmują wszelkie kroki niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz załatwienia sprawy. W sposób szczególny przedmiotowe postępowanie narusza tę zasadę oraz zasadę pogłębiania zaufania obywateli do organów państwa oraz pogłębiania ich kultury prawnej, zawartą w art. 8 k.p.a. poprzez:

a. podjęcie nowego postępowania w stosunku do Kodeksu Etyki, będącego już przedmiotem postępowania antymonopolowego zakończonych ostateczną i prawomocną decyzją;

b. brak stanowiska Prezesa Urzędu wobec składanych przez (...) w trakcie postępowania zarzutów i wyjaśnień;

c. nierzetelne przeprowadzenie postępowania dowodowego.

oraz naruszenie tym samym art. 2 (zasada państwa prawnego), art. 7 (zasada legalizmu), art. 17 (pojęcie interesu publicznego i legalności działania samorządu zawodowego) Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 r.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu wniósł o jego oddalenie w całości oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 14 lutego 2014 r. Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uchylił zaskarżoną decyzję i zasądził od Prezesa Urzędu na rzecz (...) w W. kwotę 1.377 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sąd ten ustalił, że przed wytoczeniem niniejszej sprawy, postanowieniem o wszczęciu postępowania z urzędu z dnia 20 grudnia 2001 r. – pod zarzutem stosowania praktyki ograniczającej konkurencję – Prezes Urzędu wezwał (...) do złożenia wyjaśnień, w szczególności co do zapisu § 26 pkt 2 Kodeksu Etyki oraz uchwały, na podstawie której Kodeks ten został przyjęty i zaczął obowiązywać. Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Prezes Urzędu wydał w dniu 20 maja 2002 r. decyzję numer (...), w której uznał za praktykę ograniczającą konkurencję zawarcie porozumienia

polegającego na zamieszczeniu w Kodeksie Etyki wprowadzonym uchwałą (...) nr (...) z dnia 12 grudnia 1997 r. postanowienia § 26 pkt 2, uznającego przyciąganie klientów poprzez proponowanie niższego wynagrodzenia za usługi notarialne za przejaw nieuczciwej konkurencji i szczególnie rażący jej przypadek i nakazał zaniechanie tej praktyki. Za praktykę tę (...) została ukarana karą pieniężną w wysokości 36.000 zł. Powyższa decyzja została prawomocnie utrzymana wyrokiem Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 22 grudnia 2004 r. (sygn. akt XVII Ama 50/04).

Podniesiono, że następnie postanowieniem z dnia 19 maja 2010 r. Prezes Urzędu wszczął z urzędu postępowanie antymonopolowe w związku z podejrzeniem zawarcia przez (...) w W. porozumienia ograniczającego konkurencję na krajowym rynku świadczenia usług notarialnych, polegającego na przyjęciu § 30 Kodeksu Etyki, wprowadzonego w drodze uchwały (...) nr (...) z dnia 12 grudnia 1997 r. zasady, że notariuszowi wolno otworzyć kancelarię w budynku, w którym mieści się już inna kancelaria, jedynie pod warunkiem uzyskania zgody Rady Izby (...).

Treść § 30 Kodeksu Etyki jest następująca: „notariuszowi nie wolno bez zgody Rady Izby (...) otwierać kancelarii w budynku, w którym mieści się już inna kancelaria“ w wersji obowiązującej od 1 stycznia 1998 r. Kodeks Etyki podlegał zmianie uchwałą nr (...) z dnia 11 maja 2001 r. oraz uchwałą nr (...) z dnia 3 marca 2007 r..

Wskazano, że w piśmie z 17 marca 2010 r. (...) wniosła o umorzenie postępowania jako bezprzedmiotowego i poinformowała, że § 30 Kodeksu Etyki otrzymał nowe jednolite brzmienie: „Notariuszowi nie wolno bez zgody Rady Izby (...) otwierać kancelarii w budynku, w którym mieści się już inna kancelaria. Rada może nie wyrazić zgody tylko w przypadku, gdy uruchomienie kancelarii w budynku, w którym mieści się już inna kancelaria zagrażałoby przestrzeganiu prawa, a w szczególności zagrażałoby powadze lub godności zawodu w rozumieniu Prawa o notariacie lub zasadom wynikającym z ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji“.

Podano, że (...) w r. 2009 osiągnęła przychód w wysokości 3.448.560 zł.

Przyjmując takie ustalenia Sąd Okręgowy w konsekwencji uznał, że odwołanie zasługiwało na uwzględnienie. Przychylił się do twierdzeń pozwanego, że zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie poglądem przekazanie przez Prezesa Urzędu odwołania wszczyna kontradiktoryjne postępowanie cywilne, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym. Ta okoliczność nie pozbawia jednak strony możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów. Sąd zaakcentował wyraźnie zasadność rozpoznania również tych zarzutów odwołania, które weryfikują prawidłowość procedowania przez Prezesa Urzędu na etapie postępowania administracyjnego poprzedzającego wydanie decyzji. Odwołujący się sam może więc podnieść wszelkiego rodzaju zarzuty względem skażonej decyzji, zarówno zarzuty procesowe jak i materialnoprawne.

Sąd Okręgowy wskazał, że poprzednie postępowanie zakończone prawomocną decyzją Prezesa Urzędu z dnia 20 maja 2002 r. zostało przeprowadzone pod zarzutem zamieszczenia w Kodeksie Etyki w szczególności zapisu § 26 pkt 2, który to zapis wyczerpał znamiona zakazanej ustawą praktyki ograniczającej konkurencję. Bezsporne między stronami było, że zapis § 30 Kodeksu Etyki nie podlegał zmianie zarówno w trakcie prowadzonego postępowania administracyjnego wszczętego postanowieniem z dnia 20 grudnia 2001 r. (prawomocnie zakończonego) oraz w toku postępowania wszczętego postanowieniem z dnia 19 maja 2009 r. W obu podjętych postępowaniach stroną była (...), a przedmiotem oceny Kodeks Etyki. We wniesionym odwołaniu powód podtrzymał zarzut nieważności decyzji jako wydanej w sprawie zakończonej już prawomocną decyzją. Sąd Okręgowy uznał, że zarzut ten zasługuje na uwzględnienie, ale nie w zakresie w jakim zmierza do uznania, że dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną. W ocenie Sądu Okręgowego Prezes Urzędu, podejmując postępowanie z urzędu, w którym przedmiotem procedowania był § 30 Kodeksu Etyki, którego treść nie została zmieniona od czasu poprzednio prowadzonego postępowania, powinien dołożyć szczególnej staranności w zakresie wyjaśnienia, znamion czynu określonego w art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (który jest obecnie odpowiednikiem art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, która obowiązywała w czasie prowadzenia poprzedniego postępowania) dlaczego wówczas nie zachodziły, a zostały wypełnione w czasie późniejszym, zwłaszcza że aktualnej decyzji towarzyszy nałożenie kary pieniężnej. Jeżeli zatem Kodeks Etyki był już przedmiotem badania w

2001 r., a Prezes Urzędu zarzuca obecnie zakazaną praktykę w zakresie § 30 Kodeksu Etyki, którego brzmienie nie podlegało zmianie, to w takim przypadku Prezes Urzędu winien w szczególności zbadać okoliczności faktyczne sprawy pod kątem ich zmiany w stosunku do poprzednio zakończonych prawomocną decyzją postępowania. Zaznaczono, że wówczas Prezes nie sformułował zarzutu odnośnie treści §30 Kodeksu Etyki.

Podkreślono, że te ustalenia w podstawie faktycznej decyzji i ich ocena w ogóle nie była przedmiotem rozważań Prezesa. Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że zarzut nieważności decyzji z powodu wydania decyzji, która została już rozstrzygnięta decyzją ostateczną (res iudicata – art. 156 § 1 pkt 3 k.p.a.) jest zbyt daleko idący z powodu braku możliwości dokonania oceny tożsamości przedmiotowej sprawy. Uznano jednak, że możliwości wszczęcia w każdym czasie postępowania w stosunku do innych postanowień Kodeksu Etyki – bez dokonania oceny tego, kiedy zaistniały przesłanki materialne w stosunku do poprzednich postępowań (czego konsekwencją może być podwyższenie wymiaru kary za uprzednią karalność) – sprzeciwia się względ na zasadę pogłębiania zaufania do organu administracji publicznej. Z tego powodu – oraz z uwagi na niepoczynienie ustaleń w zakresie zmiany okoliczności faktycznych sprawy w stosunku do poprzedniego postępowania – uznano, że doszło do rażącego naruszenia przez organ antymonopolowy nałożonych na niego obowiązków proceduralnych. Podano, że wypełnienie w sposób należyty tych obowiązków ma zmierzać do ustalenia prawdy obiektywnej, tym bardziej że tym decyzjom towarzyszy nakładanie kar pieniężnych. Sąd Okręgowy uznał więc odwołanie za uzasadnione i uchylił na podstawie art. 479^{31a} § 3 k.p.c. decyzję

O kosztach postępowania orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., obciążając nimi w całości pozwanego stosownie do wyniku sporu.

Apelację od tego wyroku z wniosł pozwany, zaskarżając go w całości. Wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i sformułowanie na tej podstawie wniosków z niego niewynikających, a mianowicie że przedmiotem postępowania antymonopolowego wszczętego przeciwko (...) w dniu 20 grudnia 2001 r. był cały Kodeks Etyki, a nie tylko § 26 pkt 2 tego Kodeksu;
2. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę materiału dowodowego polegającą na przyjęciu, że Prezes Urzędu w postępowaniu rozstrzygniętym decyzją nr (...) mógł badać zachowanie (...) będące już wcześniej przedmiotem postępowania zakończonych decyzją nr (...) i sformułowanie na tej podstawie błędnego wniosku, że Prezes Urzędu w postępowaniu zakończonym zaskarżoną decyzją powinien ustalić zmianę okoliczności faktycznych zaistniałych po wydaniu decyzji nr (...);
3. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w związku z artykułem 479^{31a} § 3 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego znajdującego się w aktach sprawy na skutek zaniechania ustalenia braku tożsamości sprawy rozstrzygniętej decyzją nr (...) ze sprawą rozstrzygniętą decyzją nr (...), co poskutkowało niedokonaniem merytorycznej oceny zaskarżonej decyzji i niezasadnym jej uchynieniem;
4. naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez sporządzenie wadliwego uzasadnienia wyroku, uniemożliwiającego jego prawidłową kontrolę instalacyjną, poprzez brak wyjaśnienia podstawy prawnej rozstrzygnięcia, a w szczególności brak wskazania konkretnych obowiązków proceduralnych wraz ze statuującymi je przepisami, których rażącego naruszenia miał dopuścić się - w ocenie Sądu - Prezes Urzędu w postępowaniu zakończonym zaskarżoną decyzją.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwany wniosł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania (...) w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za obie instancje wg norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja nie mogła odnieść skutku, pomimo tego, że do pewnego stopnia zasadnie kwestionowała ustalenia faktyczne Sądu I instancji oraz rozumowanie, które doprowadziło go do uchylecia decyzji Prezesa Urzędu.

Na wstępie Sąd Apelacyjny podkreśla, że w wyniku ponownego rozpoznania niniejszej sprawy uznał poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne za prawidłowe i w tym zakresie przyjął je za własne. Uzupełniająco Sąd Apelacyjny ustalił – że w poprzednio prowadzonym postępowaniu wszczętym postanowieniem z dnia 20 grudnia 2001 r. Prezes Urzędu określił przedmiot postępowania w następujący sposób: „(...) wszczyna się w dniu 20 grudnia 2001 r. z urzędu postępowanie antymonopolowe przeciwko (...) w W., jako związkowi przedsiębiorców, pod zarzutem stosowania praktyki ograniczającej konkurencję przez zawarcie zakazanego ustawą porozumienia polegającego na zamieszczeniu w Kodeksie Etyki Zawodowej (...), wprowadzonym w drodze uchwały, zapisu uznającego za przejaw nieuczciwej konkurencji i szczególnie rażący jej przypadek przyciąganie klientów poprzez zaproponowanie niższego wynagrodzenia, co może stanowić naruszenie art. 5 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 4 pkt 1 lit. b i pkt 2 oraz pkt 4 lit. c powołanej wyżej ustawy krył [tj. ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. 2000 r. nr 122, pozycja 1319) – przypis I.P.]. W związku z tym wzywa się do złożenia – w terminie 14 dni – wyjaśnień w sprawie, a w szczególności dotyczących zapisu zamieszczonego w § 26 pkt 2 Kodeksu Etyki Zawodowej (...) oraz uchwały, na podstawie której Kodeks Etyki Zawodowej (...) został przyjęty i zaczął obowiązywać. (...) “. (dowód: postanowienie o wszczęciu postępowania z 20.12.2001 r. – k. 1a akt sprawy administracyjnej nr (...)). Co oznacza, że zakresem wszczętego wówczas postępowania antymonopolowego objęty był zarzut stosowania praktyki ograniczającej konkurencję przez zawarcie zakazanego ustawą porozumienia polegającego na zamieszczeniu w Kodeksie Etyki Zawodowej (...), wprowadzonym w drodze uchwały, zapisu uznającego za przejaw nieuczciwej konkurencji i szczególnie rażący jej przypadek przyciąganie klientów poprzez zaproponowanie niższego wynagrodzenia.

W pozostałym zakresie ustalenia faktyczne są wynikiem wszechstronnej analizy zgromadzonego materiału dowodowego i nie budzą zastrzeżeń z punktu widzenia wymagań art. 233 kodeksu postępowania cywilnego. Sąd Apelacyjny nie znalazł także podstaw do uwzględnienia drugiego z zarzutów naruszenia prawa procesowego (art. 328 § 2 k.p.c.), nie stwierdził też naruszenia przepisów prawa materialnego. Brak także okoliczności, które byłyby zobowiązany podnieść z urzędu.

Jak już zaznaczono, Sąd I instancji zbyt skrótowo określił przedmiot postępowania prowadzonego przez Prezesa Urzędu przeciwko (...) w sprawie Kodeksu Etyki. Wskazana w dodatkowych ustaleniach Sądu Apelacyjnego pełna treść postanowienia z dnia 20 grudnia 2001 r. jednoznacznie wskazuje, jaki był zakres prowadzonego wówczas postępowania. Było one ograniczone do zarzutu „stosowania praktyki ograniczającej konkurencję przez zawarcie zakazanego ustawą porozumienia polegającego na zamieszczeniu w Kodeksie Etyki Zawodowej (...), wprowadzonym w drodze uchwały, zapisu uznającego za przejaw nieuczciwej konkurencji i szczególnie rażący jej przypadek przyciąganie klientów poprzez zaproponowanie niższego wynagrodzenia (...)”. Przedmiotem tego postępowania był zatem wyraźnie określony i dotyczył zapisów Kodeksu w zakresie określenia w Kodeksie Etyki zachowań polegających na przyciąganiu klientów poprzez zaproponowanie niższego wynagrodzenia jako przejawów nieuczciwej konkurencji.

Z uwagi na taką właśnie treść postanowienia nie można podzielić poglądu Sądu I instancji, że przedmiotem ówczesnego postępowania był cały kodeks Etyki Zawodowej (...) (a jeśli nawet tak było, to tylko w kontekście wskazanego zagadnienia), co w rezultacie prowadziłoby do tego, że postępowanie wszczęte w 2009 r. prowadzone byłoby w warunkach sprawy zakończonej prawomocną decyzją, a to z uwagi na niezmienione brzmienie § 30 Kodeksu Etyki od chwili jego uchwalenia w 1997 r.. Przy przyjęciu takiego bowiem założenia, jakie poczynił Sąd I instancji, pozostała i niezakwestionowana w decyzji kończącej tamto postępowanie w 2001 r. część Kodeksu Etyki rzeczywiście korzystałaby z domniemania zgodności z przepisami ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, której rozwiązania w zakresie ograniczenia praktyk antykonkurencyjnych przejęła ustawa z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów. Aktualne rozwiązanie prawne w tym zakresie, a także praktyka orzecznicza Sądu Apelacyjnego wskazuje jednak, że kontrola dokonywana przez Prezesa Urzędu ma charakter wybiórczy, tj. dotyczy z reguły poszczególnych postanowień danego porozumienia (do której to kategorii kwalifikuje

się Kodeks Etyki Zawodowej (...)), a nie do porozumienia jako pewnej całości normatywnej. Niewątpliwie z punktu widzenia interesów przedsiębiorców i zasady zaufania do państwa ten drugi model stanowiłby znacznie korzystniejszą metodę kontroli, jednak w obecnym stanie może to być jedynie postulat *de lege ferenda* bądź wskazówka dla Prezesa Urzędu, by sposób realizacji jego zadań podążał w kierunku takiego właśnie ukształtowania modelu kontroli abstrakcyjnej porozumień mogących oddziaływać niekorzystnie na konkurencję na rynku. Rację ma Sąd Okręgowy podnosząc, że możliwości wszczęcia w każdym czasie postępowania w stosunku do innych postanowień Kodeksu Etyki – bez dokonania oceny tego, kiedy zaistniały przesłanki materialne w stosunku do poprzednich postępowań – sprzeciwia się względ na zasadę pogłębiania zaufania do organu administracji publicznej. Z tego powodu jako wysoce wątpliwe należy ocenić uprawnienie Prezesa Urzędu do nakładania kolejnych kar pieniężnych

(czego konsekwencją może być podwyższenie wymiaru kary za uprzednią karalność) na skutek wszczynania kolejnych postępowań antymonopolowych dotyczących innych postanowień wcześniej już badanego porozumienia.

Mając to na względzie nie można podzielić poglądu, że zaskarżona decyzja podlegała uchyleniu z uwagi na niewyjaśnienie przez Prezesa Urzędu kwestii, czy nie zachodzi powaga rzeczy prawomocnie rozstrzygniętej w uprzednim postępowaniu administracyjnym i następującym po nim postępowaniu sądowym. Zachodziła tym niemniej inna przyczyna uchylenia decyzji Prezesa, która polegała na tym, że Prezes Urzędu w wydanej decyzji (jej sentencji) pominął zupełnie okoliczność zmiany treści kwestionowanego zapisu § 30 Kodeksu Etyki, o której to zmianie (...) poinformowała Prezesa Urzędu w piśmie z dnia 17 marca 2010 r. W piśmie tym (...) podniosła, że w dniu 13 marca 2010 r. podjęła uchwałę nr (...) w sprawie zmiany Kodeksu Etyki Zawodowej (...), zgodnie z którą zmieniła ona postanowienie § 30 tego Kodeksu w ten sposób, że po dotychczasowej treści tego paragrafu dodano zdanie drugie w brzmieniu: „Rada może nie wyrazić zgody tylko w przypadku, gdy uruchomienie kancelarii w budynku, w którym mieści się już Inna Kancelaria zagrażałoby przestrzeganiu prawa, w szczególności zagrażałoby powadze lub godności zawodu w rozumieniu Prawa o notariacie lub zasadom wynikającym z ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji”. Brak odniesienia się w decyzji do zaszłej zmiany spowodował, że nie została należycie wyjaśniona podstawa faktyczna zapadłej decyzji. Taka wadliwość postępowania Prezesa Urzędu w konsekwencji powoduje konieczność uchylenia zaskarżonej decyzji.

Z powołanych względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach procesu za postępowanie apelacyjne postanowiono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 108§1 k.p.c., zasądając od przegrywającego sprawę w drugiej instancji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na rzecz (...) w W. kwotę 270 zł stanowiącą koszt zastępstwa procesowego w sprawie przez adwokata (§ 18 ust. 2 pkt 1 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu / Dz.U. z 2013 r., poz. 461) – stosownie do zasady finansowej odpowiedzialności stron za wynik procesu.